pulapole hobesse ette, ker weel mõne suure koti kaafa wõtt, wanarõile õste, ninu westile fõit. Teel, westile minnes, kõänd ta hobesse nüä suure rata foe weerde, wõtt tühä koti wankirje, ninu aije jamoliit tubliste täur. Nüüd fõit ta, nui kunagi westilene õige hää kaewatake kiirile ninu aije ilma kõrra kuſumade, koti üüri kotta. Seraſt weel lõbi ta mõldri mann, ja kuuſe täärtar üüri kõrde. End mõtlõi ütel: „Hoa, ſa porkilla weel tulliõ ja tahat täämba üüri kõrda! Ella üllе fulle tõtat, ſa ei foa weel kommengi hendele kõrda, enge üle kommen.“ „Aah, fir pia ma tõiste paika jahwatama minemä, ma ei wõi nii kawaani oota, mull ootwa latſe kõtun leibä!“ Ja lõi ka üüri kotta, ninu nõſt kolm kõige ſuuremat riä kotti wankirje, niiuk tulli tõiſe üüri mann, kon ta neid õrä jahwat, ninu nüüd jahu koormaga kodo tulli. Serremeer, pernaane ja latſe olliwa nüüd õige rõõmſa, üüri terwe jahu koorma eida laive ette aeti.

Tõiſel päiwal lõtſiwa jällegi raeſe meke latſe, hoiun wiiſi perra riikka lella poole, end mitte enamb leiba üüſümä, enge pelgiſt leewaſt kitlema, leewa tüdrikü käen hoiten ja näudätten.

Riikſale mehele olli fee ſuures pahanduſer ja pää murdmiſer. Koſt waene weli nii paljo puhaſt leiba küll om ſaanu? End ei ta küll kõigi pidi ümbre ja tſõõri õrä orweli, er jõwwa ta leipi oppiſte, enge olli ilma teelmada, nadeduſe aikan üüri tulen; nüüd lamma ka tema henda ſaarnane naane, niua weel kullemt tema naaſe imä. Wiimäte, pida pääenduſt ja welkkenduſe perrä, er jõä mund nõus üle, üüri riikar meer ſoat oma naaſe emä ſiinä ſalajält kullema, koſt waene weli leewa om rõõmu. Ütel päiwal pand ta oma naaſe imä kiſtu, niua wei waeſe wele poole ütelden: „Ma mõtle mõne päiwä peraſt (rõõmu) piſtſit pita, ja tor oſa maja kroomi ſino poole ſeenir hoija ala.“ Waya waene meer e tija unengi orwata, mis kanolar riidal welel tema warta olli. End tema fulane teeſe küll, ker, ja mis ſaat kiſtſun olli, niua te õige ütel päiwal kotta tõrwe wett keemä, ja wioli kiſtu, wana moorile õkwa pääle, ker ſaat ka ſuuma walun waidima pidi, ſeſt ta olli ſala kullija.

Kolmandamal päiwal tulli riikar meer omale kiſtule perrä, ſee kään lotuſen, niüd kõik teeda ſaada, mis õmelia johtumine raeſe meke maja leewä om toonu. Kiſtu kodo ſai, niua Kiſtu naaſe wallale tegi — üüri üli waega keitü tema õrä, üüri tema omaſa naiſe emä pää pääle kiuu, niua nõo pääle naha õrä olli aetu, ja kortſu lärmü. Soladuſe teedaſaamiſe rõõmu afeemele tulli

niüd ſuur ja awalik kuhtur, mille kõhjuſt ja ſuuruſt naa kõige ompanbile omaſtile ja paremtele ſõbrulegi, er tihda ei ka tohi nimitadaki. Sõõgi, riikameke naiſe emä pidi ennaſte maha matetuur ſaama, mille torwõ waega ſuure wiipliſe puhte peeti, kõik omaſte, ſugulaſe, ſõbra niua tutwa kodus aeti. Ka preeſter kutſuti kiſtu juurẽma, ronedeſt ipaeſtpile hengeſele niua unele niinutama, rahn paika ſaatma. Wanamoorimene olli reke taren lauſtpil, niua kooljа pauti ſõſt ennе fõõli kiſtu õrä.

End kõlle aja peen, kuna pohellaliſe fõõmen olliwa, — tulli raaſe meke uelm fulane, woraſt wanamoorikeſe kiſtuſt õrä, niua nei tema tulli ja ſõäd tõku pelgä rahlola foitma, ohilõõjagi tema koluke kaitſe, kuna ta weel pääle pälle waega ſuure kiiwe wanamoorile ole pääle kõut. — Sis pääle fõõgi laeti kotſeſe ette, niua kiſtuga helgüs pohette oung kawwa poole. Üüri kelm fulane poraja aja orwar olewat — laſt ta täku taliſt wõlla, ker pää ja perſega üler pillun, tuhatnellſe pohellaliſe perrä tormar kõwarta kõnnun ja noorſaten. Leinarong kaktar taade poole, ja kõiki kaejde nüs lõtſiwa kooljа norwaliſer, ſeſt et wanamoor, ner neide teeden rahulikult ja waaſte, igaweſt und kiſtun pidi puhdama, — niüd kauge tuhina ja tormiga pohellaliſi perrä tormap. —

Ka preeſter olli neide ſeen, ker kõige targemb naiſ olewat, niuka nõn ond wanamoori, kar elawäle eha kooluk üüri wõtta. End ſeda täken ei oodeta enämb tõiſe kõrda, enge üü täen kooljoga muide hobeste lõi tulli, jooſiwa mitu julget meeſt ſõlä takaſt wanale moorile mann, niua tõmpſiwa teda täku lälaſt maha, ja purriwa kiſtu, kelle kaaſe nemä kindmäste juurde randnadlega üüri nagliſiwa. Wanamoor olli niüd kawwan, pohellaliſt lõtſiwa kodi, koſt egaüt pääle õdangutſe kõõgi, omale poole lõti. End waeſe meke fulane pand hobeſe ette, lõtſ mäteſeke, niua kaid wanamoorikeſi kawwaſt wõlla, niua wei ümbameke wää ſalwe ja tappe tema jun kuhäga rüüi täur, kuna ta eſi kõige riikka meke wää omale poole tarſit. Riikar meer lõi kommengult eida mann, niua keitü waega õrä, üüri ta wanna moori ſalwen ſoiwat nägi, niua wää üüri õrä kõõdu olliwa, milleſt wanamoori jun weel porkillaſti tõpitult täur om. Nüüd kutſuti ka preeſter ſiinnä, ker kooljat tõiſt kõrda piidi maha matma, et ta enamb kawwaſt wõlla ei ſaar tulla, perrä jäejäde waranduſe õrä-